

Република Србија
Тужилаштво за ратне злочине

ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ

Већу за ратне злочине

07. новембар 2007.

На основу чл. 46. ст.2. тач.3. у вези са чл. 3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

ЗДРАВКА ПАШИЋА, рођеног 25.03.1963. године у месту Брођанац, општина Слуњ, Република Хрватска, са пребивалиштем у Београду, држављанина Србије, по образовању грађевинског техничара, сада пензионера, сада у притвору по Решењу истражног судије Округног суда у Београду - Већа за ратне злочине КиВ.10/07 од 28.09.2007. године, а који му се рачуна од 26.09.2007. године, када је лишен слободе.

ШТО ЈЕ:

Кршећи правила међународног права садржана у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године - чл. 3. ст.1., у вези са чл. 13 ст.2. и чл. 4. ст.2. тач.а) II Допунског Протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних (унутрашњих) оружаних сукоба, у другој половини 1991. године за време унутрашњег оружаног сукоба у СФРЈ, тада међународно признатој држави, између ЈНА и других оружаних формација у саставу тадашње САО Крајине с једне стране, и с друге, организованих оружаних јединица Збора народне гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, тада једне од федералних јединица СФРЈ, у ноћи између 22. и 23.12.1991. године, на подручју општине Слуњ у Републици Хрватској, по претходном договору, заједно са Грубјешкић Миланом, против кога је правноснажном пресудом Жупанијског суда у Карловцу К.бр.2/01 од 16.11.2001. године окончан кривични поступак и који се сада налази на издржавању казне, обојица као припадници организованих оружаних формација у саставу органа власти тадашње САО Крајине, извршили напад на поједина цивилна лица која нису учествовала непосредно у непријатељствима, и који је за последицу имао смрт једног лица, тако што су путничким аутомобилом марке „мерцедес“ црне боје дошли до Дома здравља у Слуњу, захтевајући да доктор Драгутин Крушић, иначе хрватске националности, пође са њима у Цетинград, наводно ради указивања медицинске помоћи већем броју рањеника, што је била неистина, па када је овај, поступајући по њиховом захтеву и носећи са собом лекарску торбу, пошао с њима наведеним колима, упутили се ван града ка месту Мали Вуковић, да би, након што су се зауставили на паркиралишту испред гостионице „Сузи“ и

у моменту када је оштећени изашао из кола и упутио се ка улазу наведеног објекта, испалили у њега више пројектила са удаљености од свега неколико метара, и то Пашић из аутоматске пушке, а Грубјешић из пиштоља кал. 7,62 мм, наневши му при том вишеструке прострелне ране по целом телу, од којих је на лицу места наступила смрт,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. КЗ СРЈ, у саизвршилаштву, у вези са чл. 22. КЗ СРЈ.

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред тим судом као месно, стварно и функционално надлежним одржи главни претрес на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине Републике Србије.
2. Окр. Здравка Пашића, сада у притвору у Окружном затвору у Београду.
3. Сведоке

Да се према окривљеном притвор продужи по основу чл. 142. ст.2. тач.1. и 5. ЗКП.

Образложење

У другој половини 1991. године, у Републици Хрватској, тада у саставу СФРЈ, одвијао се оружани сукоб између ЈНА и других оружаних формација у саставу тадашње САО Крајине с једне стране, и с друге, организованих оружаних јединица Збора народне гарде и МУП-а Републике Хрватске. Овим сукобом било је обухваћено и подручје општине Слуњ. У другој половини новембра месеца 1991. године, цивилну и војну контролу и власт врше новоуспостављени органи на основу Одлуке о ратном Председништву привремене Скупштине општине Слуњ. У тој новоуспостављеној власти, окривљени Грубјешић Милан постављен је за директора предузећа „Комуналац“ и као мобилисано лице био је задужен пешадијским наоружањем и маскирном униформом.

Окривљени Здравко Пашић је био припадник полицијских снага, али је убрзо због радне недисциплине и самовоље удаљен са ове дужности, након чега се једно време кретао у оквиру састава појединих војних јединица, а потом вероватно и као припадник за сада неутврђене паравојне јединице. У то време већина становништва хрватске и других несрпских националности напустила је ово подручје. Међу мањим бројем цивилног становништва које је остало на овом подручју, био је и доктор Драгутин Крушић, такође хрватске националности. Сви они су добили одређене радне обавезе, а слобода кретања им је била ограничена. Доктор Драгутин Крушић радио је као лекар у тамошњем Дому здравља, где је проводио највећи део времена. Кући је одлазио врло ретко и само уз одобрење полиције.

Дана 22.12.1991. године у касним ноћним сатима, окривљени Здравко Пашић и

Милан Грубјешић долазе путничким аутомобилом марке „мерцедес“ црне боје до Дома здравља у Слуњу. Захтевају да доктор Драгутин Крушић пође са њима у Цетинград, наводно ради указивања медицинске помоћи већем броју рањеника, што је, како ће се касније испоставити, била неистина. Доктор Крушић је одмах поступио по наређењу и узевши своју лекарску торбу ушао је у њихова кола. Са њим је требало да пође и Т.В, иначе медицинска сестра, којој је речено да не иде, па је са њима кренуо П. П. , полицајац који је тада радио на обезбеђењу Дома здравља. Прошли су један контролни пункт на излазу из града ка Цетинграду и упутили се ка месту Мали Вуковић. Убрзо су се зауставили на паркиралишту испред гостионице „Сузи“. Изашли су из кола. Доктор Крушић је кренуо ка степеништу ове кафане. У том моменту, са удаљености од свега неколико метара, окривљени су отворили ватру на њега, и то Пашић из аутоматске пушке, а Грубјешић из пиштоља кал. 7,62 мм, наневши му при том вишеструке прострелне ране по целом телу, од којих је на лицу места наступила тренутна смрт. Потом су се вратили до Дома здравља, где је окр. Милан Грубјешић донео докторову торбу, рекавши медицинској сестри да ће доктор доћи касније, након чега су се њих двојица наведеним колима удаљили.

Дана 23.12.1991. године у јутарњим часовима, након примљеног обавештења да се испред гостионице „Сузи“ у месту Мали Вуковић налази леш једног лица, припадници Одељења јавне безбедности из Слуња изашли су на лице места и извршили увиђај. Том приликом утврдили су да се ради о доктору Драгутину Крушићу. На лицу места идентификовали су трагове точкава путничког аутомобила у плитком снегу, бројне прострелне ране на телу убијеног лица, а нађено је и неколико пројектила и чаура. На несумњив начин су закључили да су наведени пројектили испаљени из аутоматске пушке или из пиштоља калибра 7,62 мм. Припадници Одељења јавне безбедности Слуњ убрзо су оперативним радом на терену прикупили одређене доказе и податке, након чега су против Здравка Пашића и Милана Грубјешића поднели кривичну пријаву због кривичног дела убиства.

На основу захтева Окружног тужиоца, пред Окружним судом у Глини покренут је кривични поступак против обојице окривљених за наведено кривично дело, који је након тога прекинут и више пред наведеним правосудним органима није настављан.

По окончању оружаног сукоба у Хрватској, пред Жупанијским судом у Карловцу вођен је и окончан кривични поступак против обојице окривљених, с тим што је окривљеном Здравку Пашићу суђено у одсуству. Правоснажном одлуком Жупанијског суда у Карловцу К.бр.2/01 од 16.11.2001. године, обојица оптужених осуђени су на казне затвора у трајању од по 12 година, коју одлуку је потврдио и Врховни суд Хрватске и по којој се осуђени Грубјешић Милан сада налази на издржавању изречене казне затвора.

Све наведене одлучне чињенице и друге околности инкриминисаног догађаја утврђене су на основу доказа и података прибављених током спроведене истраге.

Мада не директно, али на посредан начин, изнети чињенични закључак потврђује околност да је у вези са инкриминисаним догађајем кривични поступак

био покренут, а потом и прекинут пред Окружним судом у Глини, због кривичног дела убиства, што се утврђује из Решења истражног судије Окружног суда у Глини, КиО-92-9 од 26.19.1992. године и Решења истога суда под истим бројем од 25.11.1992. године о прекиду истраге.

У суштинском смислу и изворном значењу, инкриминисани догађај може се оквалификовати као класично убиство.

Међутим, будући да је наведено убиство извршено над цивилним лицем у време оружаног сукоба и од припадника једне од страна у оружаном сукобу, несумњиво је да се у конкретном случају ради о ратном злочину против цивилног становништва.

Наиме, постојање овог оружаног сукоба у другој половини 1991. године у Републици Хрватској, тада у саставу СФРЈ, између припадника њених оружаних формација с једне стране, те оружаних формација ЈНА и тадашње САО Крајине са друге стране јесу ноторне, општепознате чињенице које не треба посебно доказивати. При томе није од одлучне важности да ли је у време инкриминисаног догађаја било непосредног оружаног сукоба између зараћених страна.

На основу Одлуке о ратном Председништву привремене Скупштине општине Слуњ од 16.11.1991. године формиран су нови цивилно-војни органи власти на наведеном подручју, у чијем вршењу су на наведени начин учествовала и обојица окривљених.

Поступајући свесно и вољно на описани начин окривљени су прекршили конкретне забране поступака предвиђених Женевским конвенцијама и II Допунским протоколом уз ову Конвенцију, конкретно члан 3. став 1. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, у вези са чланом 13. став 2. и чланом 4. став 2. тачка а) II Допунског протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних (унутрашњих) оружаних сукоба, у којима се у битном наводи да су забрањени у свако доба и на сваком месту сви облици насиља против живота, здравља..., особито убиства цивилног становништва и појединих цивилних лица. Описане радње имају бланкетни карактер, а инкриминисане су у нашем кривичном законодавству у чл.142. став 1. КЗ СРЈ, који закон се мора применити у овом случају, и то на начин да, између осталог, наређење или непосредно извршење (као у конкретном случају) да се врше убиства цивилног становништва као неодређене групе, или појединих цивила (као у конкретном случају), представља битно обележје кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва.

Неспорна је чињеница да је доктор Крушић био припадник хрватског народа, па је то за сада једини познати мотив који је определио окривљене да изврше овакав злочин.

Сматрамо основаним наш предлог да се према окривљеном притвор продужи у смислу члана 142. став 2. и по основу тачке 1. и тачке 5. ЗКП-а.

За предметно кривично дело прописана је казна затвора преко 10 година.

Имајући у виду начин извршења, договорно деловање са другим саизвршиоцем, убиство доктора као цивилног лица у виду класичне ликвидације само зато што је хрватске националности, сматрамо да се ради о посебно тешким околностима због којих је окривљеном оправдано и основано одредити притвор и по овом основу - члан 142. ст.2. тач.5. ЗКП.

ТУЖИЛАЦ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић